

Tagadástan

Kit ránt magához, kit ragad el
a semmi pokla?
És kinek jut jutalmul a semmi mennyországa?
A semmi poklában persze nincsenek ördögök,
de tele van nincs-ördögökkel.
Tele nemlétezőkkel, halottakkal, meg sem születettekkel,
élettelen tárgyak lelkével és élő tárgyak félelmeivel.
Akit oda bezárnak, azt kizárták, az nincs.
Kizárták a továbbélés lehetőségéből,
a feltámadás esélyéből, a túlvilágról és erről a világról,
az talán nem is volt.
A semmi poklában nincsenek üstök, és nem fűtik
őket sem fával, sem elektromos szállal.
A semmi poklában az ördögöknek nincs villájuk, nincs kezük sem,
amivel a villát fognák, ott nincsenek bűnösök sem,
akikbe a vezeklés céljából ezeket a villákat belevághatná az,
aki ott lenne, ha lehetne.
Ha be lehetne jutni oda.
A semmi poklából kizárták az ördögöket.
A semmi maga a pokol. Mért pokol inkább a semmi, mint a valami?

A pokol, ha ige lenne, a van ellentéte lehetne.
A van, ha főnév lenne, a mennyország ellentéte lehetne.

A semmi mennyországába aki eljut, megnyugszik,
már nincsenek gondjai, nincs teste, és lelke se igen van.
A semmi mennyországában nincsenek angyalok,
de tele van nincs-angyalokkal.
Tele létezőkkel, semmihalakkal, megszületendőkkel,

tárgyak lelkével és az élet tárgyatlan jelenlétével.
Akit onnan kizárnak, azt bezárták, az nincs.
Bezárták a továbbélés lehetőségébe,
a feltámadás esélyébe, kizárták a túlvilágra
és erre a világra, az talán nem is volt, hanem lesz,
vagy épp van.

A semmi mennyországában nincsenek ágyak, és nem
világítják csarnokait sem fáklyákkal, sem elektromos szállal.
A semmi mennyországában az angyaloknak nincs szárnyuk,
nincs kezük sem, amivel a villanyt le- vagy fölkapcsolnák,
ott nincsenek jók sem, akikre jutalmul dicsfényt
irányíthatna az, aki ott lenne.

A semmi mennyországból kizárták az angyalokat.
Legfeljebb egy-egy ördög, vagy nem-ördög téved be néha.
A semmi mennyországa maga a pokol.
Mért mennyország inkább a semmi, mint a valami?

A mennyország, ha ige lenne, a nincs ellentéte lehetne.
A nincs, ha főnév lenne, a pokol ellentéte lehetne.

Mekkora a világ?

Nem halogathatom tovább
a világ megváltását, de mivel
maholnap 46 éves vagyok,
a lehetségeshez kell
igazítanom terveimet.

Mi az a világ, amit megválthatok?
A Tejút vagy akár a Mars bolygó
is megvan az én megváltásom
nélkül. Válsa meg őket egy
fekete lyuk vagy egy üstökös!

A Hold se érdekel. Hányan
próbálták már megváltani,
aztán nem lett az egészből
más, mint egy kisebb kráter
a napos oldalon.

Nem tudok mit kezdeni az
óceán nagy tereivel sem,
már a part csapkodó
hullámainól is megrémülök.

Nem érdekelnek azok a helyek,
ahol nem jártam, azt se tudom,
mi megváltanivaló lenne rajtuk.

Csak ahol otthon vagyok, azt értem
annyira, hogy ott semmit se értsek
a világból.

Az ország is túl sok. A város?
A mi nem túl nagy kerületünknek
talán minden sarka ismerős,
azt szeretném, ha itt semmi se változna.
Hogy lesz ebből megváltás?

Az utcánk túl rövid,
a ház túl nagy, hogy
magamra vállalhassam.

A lakásunkban négyen lakunk,
minden nap átbeszéljük
a tennivalókat, de a megváltásról
nem esik szó. Kitől? Mi ellen?
Iskola után vagy bevásárlás
helyett?

Most ők már alusznak.
Talán nekem is jobb lenne,
ha aludni mennék.

Hogyan kell megváltani a világot
gyorsan,
fájdalommentesen,
törvényes keretek közt?

Partvonal

Megértett, régi pusztulások ideje,
tudjuk, hogy mi és mért történt,
de minden más volt, sokkal
jobb és sokkal rosszabb, mint
gondoljuk, maga a gond volt.
Félelem-rostok járták át, ahogy
a mocsarat az itt-ott felbukkanó
tölgyek és a nád gyökérszete.
Rejtett összefüggések csak
a jelenben vannak, aztán
úgy kimásznak belőle, mint
dögből a galandféreg.
Sosem volt népszerű a vég
közeledtéről beszélni,
az ilyen, sötét homlokú
prófétáknak sosem lett
teljesen igazuk. De
nem jogos nevetni őket,
kicsit mindig igazuk
volt, még becsukott szemmel
is látni kellett, még
alvás közben is tapasztalni
kellett. A proféták arca
korlátolt, beszédük lassú.
Kezdetben van az ige hiánya,
a nincs szó helyén világba
égő lyuk. A Föld haragszik?
Nem hiszem. Nyugodt, nagyon
nyugodt, mint egy mesterlövész
a merénylet előtti percben.
Rejtett összefüggések csak
a jelenben vannak. Túl
sok időt vesztegetünk
a múltra. Pedig az nincs,
és nem hiszem, hogy a múlt
felől könnyebben megérthetjük
a jelent. Túl sok időt

vesztegetünk a jövőre.
Pedig az nincs, és nem
hiszem, hogy a jövő
felől könnyebben megérthetjük
a jelent. Túl sok időt vesztegetünk
a jelenre, pedig az az időn
kívül van, sokkal,
sokkal túl a határán,
utolsó sziget az óceánban.
A jelen lakatlan szigetén
csak én lakom. Én, egy üres
kagylóhéj, a te gyöngyét
találsz benne. A gyöngy
mellett a félig rágott hínár:
ő. Mit is lehetne még
rémületesen jósolni az egy pálmafás
szigeten éldegélőnek?
Hogy megtalálják? Kiköt ott
egy tankhajó, hatalmas fémvárként
fog a szivacsból való sziget fölé
meredni, algás oldalán
festékbarna és fekete foltok
villognak, mint a cápán,
és föntről egy létra ereszkedik
le. De nem téged, engem vagy
őt viszik el, hanem valaki lemászik,
akit büntetésből közénk kevernek
a jelenbe. Lemászik, alig tud járni.
A hajókürt szól, a fém csikorogva
siklik a homokon, hullámtarajok,
medúzák örvénye, tátogó muréna,
partra vetett műanyag szemét, a jelen,
ha félrenézel, rögtön múzeummá,
akváriumná alakul. Ha félrenézel,
te magad félrenézéssé alakulsz.